

På 8 landes vegne forelagde Storbritannien et resolutionsudkast svarende til kommissionens oprindelige forslag. Forslaget vedtoges med uvæsentlige ændringer med 27 stemmer (herunder bl. a. USA, Israel, Thailand, Tyrkiet, Sydafrika og en række latinamerikanske stater) mod 18 (herunder de skandinaviske lande, Belgien, Holland, Indien, Indonesien, Ægypten, Uruguay og østblokken), idet 12 lande undlod at stemme. Danmarks delegerede, kontorchef Friis, fremkom under debatten med et indlæg, hvori han nærmere begrundede, hvorfor man fra dansk side ikke kunne acceptere oprettelsen af den foreslåede appelinstans.

Under plenarforsamlingens behandling den 8. november 1955 af udvalgets indstilling fremsattes fra belgisk side et resolutionsforslag gående ud på, at den internationale domstol skulle rådspørges om udvalgets indstilling og debatten udsættes til 11. plenarforsamling. Dette forslag forkastedes imidlertid med 31 stemmer mod 15, idet 13 lande afholdt sig fra at stemme. For det belgiske forslag stemte bl. a. Danmark og Norge. Island stemte imod, medens Sverige, der ikke følte sig overbevist om nytten af en henvisning af sagen til domstolen, undlod at stemme.

På indisk foranledning stemte forsamlingen om, hvorvidt udvalgets forslag ville kræve to trediedeles majoritet for vedtagelse. For $\frac{2}{3}$ -reglens anvendelse stemte 22 (herunder de 3 skandinaviske lande, Holland, Belgien, New Zealand, Uruguay, Jugoslavien og østblokken), medens 34 (herunder Island, hovedparten af de latinamerikanske lande, Storbritannien, USA, Australien, Canada og Sydafrika) stemte imod. 5. udvalgs indstilling vedtoges herefter med 33 stemmer mod 17, medens 9 lande afholdt sig fra at stemme. Imod stemte bl. a. de skandinaviske lande, Holland, Belgien, Uruguay, Jugoslavien og østblokken. For forslaget stemte bl. a. Island. Australien og New Zealand undlod at stemme.

7. Registrering og offentliggørelse af traktater.

(Dagsordenens punkt 54).

Som grundlag for 5. udvalgs behandling af spørgsmålet om registrering og offentliggørelse af traktater forelå en beretning fra

generalsekretæren, som med henblik på at opnå besparelser gennem reduktion af det traktatstof, der årligt offentliggøres i FNs traktatsamling, pegede på forskellige veje til at nå dette mål.

Under debatten, i hvilken man også deltog fra dansk side, fremlagde generalsekretæren et resolutionsudkast, tildels følgende de samme retningslinier som allerede angivet i ovennævnte beretning.

Da sagen ikke alene kunne ses ud fra en budgetmæssig synsvinkel, men også havde perspektiver af juridisk karakter, var det generalsekretærens tanke, at sagen på et eller andet stadium i 5. udvalgs overvejelser skulle oversendes til 6. udvalg, og der udarbejdedes under en række uformelle møder et udkast til brev fra 5. udvalgs formand til formanden for 6. udvalg, bilagt et forslag om en række ændringer i de gældende bestemmelser angående registrering og offentliggørelse af internationale overenskomster. Forslagets vigtigste bestemmelse gik ud på, at overenskomster, hvis originaltekst er på engelsk eller fransk, kun skulle offentliggøres i traktatsamlingen i den originale tekst (medmindre parterne selv forsynede sekretariatet med en oversættelse) og ikke som hidtil tillige i oversættelse til det andet hovedsprog. Den belgiske delegerede fremsatte imidlertid med den begrundelse, at Frankrig for tiden ikke var repræsenteret på plenarforsamlingen, et ændringsforslag gående ud på, at dette spørgsmål ikke skulle afgøres under 10. plenarforsamling, men at generalsekretæren skulle berette herom til den 11. plenarforsamling. Det belgiske forslag vedtoges med 29 stemmer mod 11 (herunder Danmark), idet 4 undlod at stemme.

Udvalget vedtog herefter enstemmigt en resolution, i henhold til hvilken generalsekretæren fortsat skal studere spørgsmålet og inden 1. juli 1956 tilstille medlemslandene en beretning vedrørende en række nærmere specificerede muligheder, hvis virkeliggørelse vil betyde dels en afkortning af ventetiden for overenskomsters offentliggørelse i traktatsamlingen, dels en reduktion af omkostningerne. Sagen nåede således ikke frem til forelæggelse for 6. udvalg.

Resolutionen vedtoges i denne skikkelse af plenarforsamlingen den 3. december 1955 uden debat.